

Ojczysty - dodaj do ulubionych / Ciekawostki językowe

ŚWIECA, czyli 'ta, która świeci'

OJCZYSTY – DODAJ
DO ULUBIONYCH

Wyraz ŚWIECA, który w staropolszczyźnie miał postać ŚWICA, a więc taką, jaka zachowała się do dziś jeszcze w niektórych gwarach, jest jednym ze słów o najdawniejszych poświadczeniach tekstowych. Pierwotnie słowo ŚWIECA / ŚWICA było określeniem nie tylko 'pałeczki z wosku z knotem w środku', lecz w ogóle każdego źródła światła – zarówno sztucznego (jak świeca, pochodnia, ognisko, lampa), jak i naturalnego, a więc ognia, a także samego słońca lub (nocą) księżyca. ŚWICĄ nazywano też światło jako takie: światłość rozlewającą się na niebie o brzasku, ciepłe promienie zachodzącego słońca, blask odbity od tafli jeziora czy skrzący się w słońcu śnieg. ŚWIECA to wyraz mający swoje formy we wszystkich językach słowiańskich. Bo światło dla wszystkich ludów, nie tylko słowiańskich, było zawsze najważniejszą siłą życiową. Dlatego też jego nazwa – prasłowiańska *světja utworzona od czasownika *světiti 'świecić' – jako 'to, co świeci; źródło światła; światło' to jedno z najstarszych słowiańskich słów.